

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. C. Vîrlan)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Anton, I. Țurcan, V. Cotorobai)

Î N C H E I E R E

11 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Dumitru Mardari
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Borș Larisa,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Borș Larisa
împotriva lui Borș Naum cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate asupra
bunului imobil și partajarea bunului imobil,
împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 27 mai 2014, Borș Larisa a depus cerere de chemare în judecată împotriva
lui Borș Naum cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate asupra bunului
imobil a câte ½ cotă-parte pentru fiecare și partajarea bunului imobil – apartamentul
nr. XXXXX.

În motivarea acțiunii înaintate reclamanta a indicat că din anul 1987 împreună
cu pârâtul au început relația de concubinaj, au dus o gospodărie comună și au
dobândit în proprietate apartamentul XXXXX.

A menționat că la 14 aprilie 2014, prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun.
Chișinău a fost desfăcută căsătoria dintre Borș Naum și Borș Larisa.

A indicat că, deși apartamentul XXXXX a fost cumpărat în baza contractului
de vânzare-cumpărare nr. 2489 din 10 iunie 1999, pe numele lui Borș Naum, în acea
perioadă părțile se aflau în concubinaj, locuiau de facto acolo și tot acolo s-a născut
fiica comună, Borș Tatiana.

Reclamanta a considerat că relația de concubinaj dintre Borș Naum și Borș
Larisa urmează a fi tratată ca o relație de familie în sensul art. 8 din Convenția Pentru
Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

A mai susținut că după achiziționarea bunului imobil, apartamentul a fost
reparat capital prin participarea comună a părților, din care considerente a solicitat
recunoașterea dreptului de proprietate asupra bunului imobil a câte ½ cotă parte și
partajarea bunului imobil, apartamentul nr. XXXXX.

La 29 septembrie 2014, pârâtul Borș Naum a depus referință, prin care și-a
manifestat dezacordul cu aceasta, a solicitat respingerea acesteia ca fiind
neîntemeiată, motivând că, apartamentul în litigiu nu poate fi recunoscut în calitate
de proprietate comună întrucât acesta a fost privatizat de pârât la 06 mai 1999 potrivit
hotărârii comisiei de privatizare nr. 290 și contractul de vânzare-cumpărare,
transmitere-primire a locuinței în proprietate privată din 10 iunie 1999.

Totodată a precizat faptul că, la momentul privatizării, Borș (Cimpoi) Larisa
era asigurată cu spațiu locativ în căminul Asociației PT „Steaua Roșie”, întrucât se

afla la evidența privind îmbunătățirea condițiilor locative în rândul cu prioritate a invalizilor muncii din 1989.

A menționat că bunurile dobândite de către dânsul până la căsătorie sunt proprietatea sa privată, fără a face parte din cadrul proprietății în devălmășie.

Prin hotărârea din 07 decembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani a fost respinsă acțiunea; a fost dispusă anularea măsurilor de asigurare a acțiunii aplicate prin încheierea din 30 mai 2014 a Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău cu ridicarea sechestrului asupra bunului imobil nr. cadastral XXXXX; a fost încasat de la Borș Larisa în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 4185 de lei.

Prin decizia din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Borș Larisa, prin intermediul avocatului Dumitru Pavel și s-a menținut hotărârea din 07 decembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 29 mai 2019, Borș Larisa a declarat recurs împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat casarea acesteia și hotărârii din 07 decembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală auțiunii în sensul formulat.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța nu a aplicat corect legislația, a interpretat în mod eronat legea și a apreciat arbitrar probele prezentate.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 11 aprilie 2019, iar Borș Larisa a declarat recurs la 22 mai 2019, în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Borș Larisa, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Borș Larisa, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Borș Larisa.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Borș Larisa, împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Dumitru Mardari

Galina Stratulat